

[Hjortlund Christensen.]

ner er økonomisk og politisk forsvarlig, og den skal også gerne være retfærdig, og det er det, retsforbundet står for. Kultur er ikke noget, der alene skabes ved tilskud, den gror ikke ud af dette hus alene, men i befolkningen.

Vi vil stemme for finanslovsforslaget, dog med nogen bekymring, men vi kan som bekendt ikke lukke butikken i morgen.

Det er retsforbundets målsætning at medvirke til at skelne skarpt imellem, hvad der er statens opgaver, og hvad der er privatlivets og erhvervslivets opgaver. Vi skal have afskaffet arbejdsløsheden, den kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Der må være nogle problemer i den økonomiske situation, der løses forkert. Der er mursten nok, der er murere nok; der er nok, der har brug for boliger. Vi skal have renten, der har Europarekord, ned. Det må være en målsætning for folketinget at løse dette problem. Vi skal have vor udlandsgæld betalt. Alene renterne af vor udlandsgæld koster 1.400 mill. kr. om året, og det tilsvarende en årlig arbejdsløn til 20.000 arbejdspladser.

Vi skal have skattesnyderiet og spekulationen ud af dansk politik. Det er folketingets ansvar og opgave at stille tingene således op, at befolkningen får tillid til folketinget og sig selv. Det er retsforbundets opfattelse, at der skal nytænkning til, en reformpolitik, der stiller tingene på plads, så alle føler lyst til at gøre en indsats. Det vil retsforbundet gerne indbyde til samarbejde om. Vi ved, at det haster.

Til slut vil jeg gerne bede finansministeren erindre de gamle, sande ord, at når jordrenten stiger, så falder arbejdsløn og kapitalrente.

Wilhelm (VS):

Finansloven viser nok mere end nogen anden enkeltlov, hvilken rolle staten spiller under kapitalismen. Staten er ikke nogen neutral instans, der glatter ud og omfordeler ud fra en eller anden overordnet retfærdighedsforstilling. Staten har én opgave fremfor nogen anden, og det er at bevare og stabilisere det kapitalistiske samfund.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Erling Olsen, var i går inde i lidt af en polemik med disse synspunkter, troede han, idet han sagde, at staten ikke kun er et redskab for kapitalen, den er også et redskab for flertallet her i folketinget. Det var vistnok en slags diskussion med os, han forsøgte at føre dér, men den er helt ved siden af, det har vi aldrig bestridt, det er

en misforståelse. Selvfølgelig er det da rigtigt, det har vi aldrig benægtet, tværtimod. Det følger ganske enkelt af, at folketinget også er en del af denne stat, og at folketingsflertallet naturligvis optræder som redskab for kapitalen. Udtrykket »den nødvendige politik«, som statsministeren i øvrigt har tilegnet sig, overtaget fra hr. Poul Hartling, er jo lige præcis udtrykket for, hvad der viser sig som nødvendigheden for socialdemokratiet og for andre, der vil administrere dette system som den simple nødvendighed, når kapitalen forlanger det.

Finanslovsforslaget skitserer, hvordan det kapitalistiske samfund kan humpe videre i det kommende år. Det er ligesom de foregående år et nedskæringsforslag, og det er vendt mod arbejderne.

Hovedpunktet i finanslovsforslaget er den udtrykkelige forudsætning om 130.000 arbejdsløse, hvilket man allerede ved første behandling endda vidste var for lidt. Dengang kunne man nogenlunde blive enige om, at kendsgerningerne i hvert fald sagde 145.000 arbejdsløse. Det var det, hr. Erling Olsen dengang, den 9. december, kaldte »den eneste ansvarlige beskæftigelsespolitik« og et andet sted i talen »den rette balance«. Det var dette finanslovsforslag med disse udtrykkelige forudsætninger vedrørende beskæftigelsen.

I øvrigt er forudsætningen med de 145.000 arbejdsløse forværret i mellemtiden. Det ved regeringen meget godt, og derfor har den ikke ændret udgifterne til arbejdsløshedsforsikring, til trods for at den kommer med sin februarplan med såkaldte beskæftigelsesforanstaltninger, der nok også vil sætte nogle i arbejde, men ikke engang så mange, at man kan mindske tallet på de 145.000, der i mellemtiden er forværret. Forudsætningerne dengang byggede bl. a. på OECD-prognoserne og -forudsigelserne. Allerede få dage efter at vi havde første behandling af finanslovsforslaget den 9. december, nedskrev OECD sine forventninger til udviklingen. Så er der gået 3 måneder, og nu har man yderligere nedskrevet sine forventninger til udviklingen. Lad mig bare nævne nogle hovedområder, hvor det er tilfældet.

Prisstigningerne i de to følgende år, inklusive inflation og afgifter, var dengang forudsat at skulle kunne holdes nede på 2¹/₂ pct. årligt. Det er simpelt hen fuldstændig til grin.

Hvad 1977 angår, har OECD nu senest sagt, at de for Danmarks vedkommende forventer prisstigninger på 9 pct. I den sidste rap-